

“ЛЕГЕНДЕ”: ЗОРАН ДАШИЋ И ИВАН МИЛИНКОВИЋ ПОРУЧУЈУ ДА ЧУВАМО ОНО СВОЈЕ

ТУРНЕЈА КОЈА ТРАЈЕ 26 ГОДИНА

Традиционални фебруарски концерт групе “Легенде” распродат је у Чачку до последњег места, неколико дана пре одржавања, а тражила се и карта више... За људе који се баве овим послом нема веће среће од чињенице да у њиховој публици седе три генерације, а можда и четири, рече у шали Иван након концерта, ако рачунамо оне, који су тренутно и у мајчином стомаку. На сцени су већ 26 година, још увек свежи, пуни енергије, расположени да певају и преносе добру енергију. Континуирано 20 година наступају у Центру “Сава” у Београду, а затим и у свим већим градовима, па и Чачку, чиме ретко ко може да се похвали, а увек су спремни да понуде и нешто ново. Да је то тачно сведочи бројна и верна публика. Алфа и омега оног гласа који легитимише “Легенде”, Зоран Дашић, аутор свих текстова, музике и аранжмана и солиста Иван Милинковић, који ће као оперски певач снимити и у том фаху оно што воли, радо, иако не први пут, говоре за “Глас”. Да су “Легенде” заиста и као људи “легенде”, потврдили су и тиме што су овај концерт посветили свом пријатељу Мишули Петровићу.

Више од четврт века, шест различитих музичких профила у појединцима који чине групу, опстало је са новим продуктом на музичкој сцени...

Дашић: - Окупили смо се око идеје да направимо нешто другачије од онога што је могло да се чује деведесетих код нас, као алтернатива за звук који је био популаран у то време. Сви знамо да је почетком деведесетих, почео да хара тај турбо-фолк, рок музика је била у заласку, сад се мало подиже, прављене су неке денс групе као мутанти између попа, рока и народњака, нека хибридна варијанта, а моја прва жеља је била, уз пуну подршку од другара, да направим алтернативу. Народна музика може да се слуша и на овај начин, па ко воли, нек изабере. Могли смо да пропаднемо, али десило се да је то ипак успело. Највећи скептици, они који нас нису признавали првих дана, ипак нам сад признају да је то успело. Показало се да су истрајност и стрпљење уродили плодом.

До 2005. избројали сте хиљаду концерата, кад сте престали да их бројите?

Дашић: - Пре неколико дана добили смо Специјалну плакету, признање Центра “Сава”, као једини на овим просторима који 20 година узастопно пуне ову дворану. Балашевић јесте ненадмашан по броју концерата у овом простору, али је правио паузе, а ми смо практично на једној турнеји која траје пуних 20 година.

Ви певате поезију. Спојили сте лепу реч са гласом из класичне музике, Ивановим и

направили тај нови, евергрин звук.

Дашић: - Ја сам мало неповерљив, овај наш народ се врло чудно понаша, има неке чудне комбинације, мислим да је захваћен неким вирусом декаденције у последње две, три деценије. Надам се неком оздрављењу, постоје наговештаји, волео бих да постанемо евергрин. Императив који смо имали у старту био је, да нас не буде срамота онога што радимо. Хтели смо да имамо дозу респекта према свему, сад, не морају сви да нас воле. Има људи који кажу - ми ту музику не слушамо, али вама свака част. Постоје индиције да ће ово што ми радимо постати евергрин, али време ће да покаже све.

Музичка мисија “Легенде” названа је “чуvari традиције”, али и духовности. Шта је још остало у тој музичкој баштини што би био професионални изазов за Вас?

Дашић: - Не знам више ни сам шта нисмо пробали, радили смо обраде изворних песама, неким заборављеним давали смо нови живот, а сад ће бити и нешто ново. Пробаћемо на други начин да донесемо песме које публика већ зна, а које нису баш најбоље пролазиле у прошлим временима. Договорили смо да те песме обради-мо са великом тамбурашким оркестром РТВ Нови Сад. Одабраћемо неких 12 песама, неке од њих су “Насмејана”, “Моја си”, која вуче на Косово, па песма “Годинама”, која је по мени, једна од најзрелијих песама које сам урадио уопште, да звучи онако “Звонкобогдановски”. Мало ћемо да прошарамо, фали нам мало Шумадије и мало тог севера, мало тамбураша, да заокружимо ту причу. Неке ствари ти и не леже, треба бити објективан. Насловну песму “Сјај од пламена”, радили смо у ирском фазону, хтели смо да покажемо да можемо да радимо свашта, као музичари са поприличним искуством, али смо изабрали да радимо управо ово што радимо сада. Та песма је јако добро прошла, али далеко од тога да би то требало да буде наш легитимни звук.

Ја изнад Вас видим звона православља, а у том контексту изјавили сте да свако од

нас треба да чува оно своје у културолошком смислу, јер нам је то једини идентитет по коме се разликујемо од других.

Дашић: - Јесте, ја бих волео да направимо паралелу. Кад чујете рецимо Јоргоса Давароса, било где у свету ви кажете - то је Грчка, и ту се нико не упита да ли је то грчка народна песма, забавна, популарна,

ДВЕ ВЕРИДБЕ НА КОНЦЕРТУ

Никола Карановић и Драгица Пешић су на концерт “Легенде” дошли из Горњег Милановца. Заплесали су уз њихову романтичну песму “Сећање”. У једном тренутку солиста Иван Милинковић је рекао “Драгице изволи” и пружио кутурицу са прстеном Николи, који је клекао поред бине и запросио своју изабраницу... Публика је са симпатијама и аплаузима испратила гест двоје младих, а за “Легенде” је ово било још једно признање, уз њих људи желе да поделе своју љубав и најлепше тренутке у својим животима. Исто су у горњем делу препуне сале урадили још двоје младих, којима не знамо имена... Никола и Драгица имају по 28 година, она је из Горажда, живе у Горњем Милановцу. Драгица није крила изненађење: - Нисам знала да ће то урадити вечерас, али сам очекивала неки спектакл... Никола каже да је сценарио договорио са Иваном, а идеју му је дала пријатељица, која је помогла и око куповине прстена.

модерна или немодерна. Ми смо на добром путу да будемо то исто, кад нас неко чује било где у свету да каже - Аха, ово је Србија. Е, то се већ дешава, да нас поистовећују у свету са Србијом поприлично, а волео бих да то буде још и више, да буквално постанемо тај заштитни знак Србије. Не треба своје заборавити, обавеза сваког од нас је да чувамо своју традицију, културно наслеђе и уопште свој идентитет, једноставно, ветрови су много јаки и кад ти почупају корење, однеће те ветер и онда ниси ничији, и то је најгоре. Ја никад нећу бити рецимо Американац, Енглеz или Немац, нема шансе да то будем, а ако не будем ни Србин, па ја сам нико, онда не постојим...

Док неки народи у окружењу, бринући о свом идентитету негују и на академском нивоу старе, националне инструменте, шта је са нашим гуслема, фрулама, трубама, на које се често гледа са омаловажавањем?

Дашић: - Тако је Бугари, Румуни... Хрвати су узели тамбуру, иако је и тамбура

наша, они ће нама узети све живо, узели су нам шљивовицу, ајвар и све остало, узеше нам и музику. Мени је један Загребчанин, јако цењен у њиховом музичком свету рекао - ваш највећи пропуст је то што нисте из Загреба, ви бисте овде били национални хероји, иза вас би стала држава. А ми у Србији нисмо свирали ниједан новогодишњи концерт, а јесмо у бившим републикама...

Ваша размена енергије са публиком не пада у интензитету све ове године. И најстарије песме се слушају и певају с једнаком пажњом као и нове, шта Вас то носи?

Иван: - Хвала вам на констатацији, задовољство ми је да могу да кажем, да у свим овим дворанама у којима наступамо не јењава интересовање, чак се и повећава. То говори и овај други концерт у “Сава” центру, који смо морали да мало одмакнемо, ево и у Чачку је пуна сала. Ово је најбоља сала за нашу музику у Србији, са одличним озвучењем, у већем простору не бисмо имали такав ефекат. Можда ово што ми радимо, у времену диктирања са стране, а овде избрендирано као “чуvari традиције и православља”, мало некеме бode очи, али искрено, ми изводимо програм који је пријемчив најширим масама.

Апсолутно постоји размена енергије између нас и публике и на нашим концертима је све више младих парова, младића, што потврђује да ми не радимо нешто што се “тражи”, већ да група “Легенде” има свој препознатљив профил. У времену велике какофоније, постоје људи који желе да чују нешто што је рафинирано, оригинално, посебно.

Пренесите интензивну емоцију и људи на то реагују?

Иван: - Ја музику без емоција не схватам као музику. Гледам да публику сваки пут опленим интерпретацијом и подижем на неки виши ниво, да публика изађе емотивно нахрањена. Ови концерти нам не дозвољавају да “зарђамо”. Инспиришу ме живи наступи, верујем у себе, наравно, у моје другаре, верујем у нашу поруку, и пре свега, верујем у једну логику доласка свих тих људи на наше концерте. Онда је та размена безрезервна, да ли кроз сузе, да ли кроз осмехе...

Зорица Лешовић Сјанојевић

ПРОГРАМ ДОМА КУЛТУРЕ

ПЕТАК, 28. фебруар - “ЛЕГЕНДА О САРИПИ”, дугометражни анимирани филм (Канада, режија Ненси Флоранс Савар), велика сала у 12 и 17 часова

ПЕТАК, 28. фебруар - “ЦИМИ. П.” - играни филм (Француска-САД, режија Арно Деплешен), велика сала у 19,30